

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **nezl. T. Č.**, bytem x, zastoupeného ze zákona rodiči V. Č. a M. Č., bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č.j. MPSV-UM/26337/13/4S-SČK, o příspěvku na péči,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2013, č. j. MPSV-UM/26337/13/4S-SČK, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20. 12. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami, (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 25. 1. 2013, č. j. MPSV-UP/149287/13/AIS-SSL, jímž byl žalobci odejmut příspěvek na péči.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nesprávně tvrdí (na základě posudku posudkové komise MPSV), že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči v kategorii „osobní aktivity“. Uvádí, že nezbytnou podmínkou pro zvládání osobních aktivit je v případě žalobce neustálý kvalifikovaný dohled, jenž zajišťuje jeho matka a nelze tak hovořit o jejich zvládání ve standardu obvyklém u jeho vrstevníků a navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr a bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i k sociálnímu šetření. Posudek tak splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a celistvost a mohl být rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobce. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 7. 8. 2012 bylo z moci úřední zahájeno řízení o příspěvku na péči, jelikož vypršela platnost předchozího posouzení zdravotního stavu žalobce. Dne 25. 1. 2013 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí (č. j. MPSV-UP/149287/13/AIS-SSL), kterým rozhodl o odejmutí příspěvku na péči. V odůvodnění uvedl, že žalobce nezvládá jednu z devíti základních potřeb ve smyslu Přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. [konkrétně potřebu podle písm. d)] a nepatří tak již nadále do skupiny I. podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce dne 12. 2. 2013 odvolání, ve kterém argumentoval, že s ohledem na své onemocnění není schopen zvládat ani potřeby „péče o zdraví“ a „osobní aktivity“. Vzhledem k tomu, že orgán prvního stupně odvolání nevyhověl, postoupil věc žalovanému, který dne 29. 4. 2013 přerušil řízení za účelem vypracování lékařského posudku. Dne 13. 6. 2013 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém uznala jako nezvládanou rovněž potřebu „péče o zdraví“. Potřebu „osobní aktivity“ označila za zvládnutou, jelikož žalobce je podle názoru komise schopen osobní aktivity (až na výjimky) pod dohledem matky provozovat. Proti závěru posudkové komise uplatnil žalobce námitky, kde upozornil, že zvládání osobních aktivit je podmíněno právě dohledem matky (jak uvedla i posudková komise). Dodal, že v jeho případě je potřebný kvalifikovaný dohled vzhledem k mimořádně náročné dietě. Zmíněný kvalifikovaný dohled musí zajišťovat osoba znalá problematiky jeho onemocnění. Dne 5. 8. 2013 přerušil žalovaný řízení za účelem vypracování nového posudku. Dne 25. 9. 2013 vydala posudková komise MPSV další posudek, ve kterém potvrdila závěry svého předchozího posudku. Dne 7. 11. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru, že žalobce nezvládá dvě z devíti základních potřeb a nelze jej tak zařazen ani do skupiny I. podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný převzal závěry posudkové komise MPSV.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Argumentace žalobce směřuje k tomu, že žalovaný nesprávně posoudil jeho schopnosti osobních aktivit. Soud úvodem poznamenává, že není jeho úkolem přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise – ostatně k tomu nemá ani potřebnou kvalifikaci. To však neznamená, že tyto závěry bez dalšího převezme. Aby bylo rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na základě stanoviska posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Uvedené nároky však posudky posudkové komise MPSV v projednávaném případě nesplňují.

V posuzovaném případě upozorňoval žalobce v průběhu odvolacího řízení na to, že ke zvládání volnočasových aktivit je nezbytný kvalifikovaný dohled. Úvodem je třeba připomenout závěr Nejvyššího správního soudu, že „*Pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012 rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*“ (viz rozsudek NSS sp. zn. 3 Ads 50/2013). Podle Přílohy č. 1, písm. i) vyhlášky č. 505/2006 Sb. se „*za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.*“. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud osoba nesplní byť jen jednu z aktivit uvedenou v citovaném ustanovení (např. vykonávat volnočasové aktivity obvyklé věku a prostředí), pak platí, že není schopna zvládat danou životní potřebu.

První posudek posudkové komise MPSV uvádí, že žalobce je podle názoru komise schopen osobní aktivity (až na výjimky pod dohledem matky) provozovat. V námitkách proti uvedenému posudku poukazoval žalobce právě na nezbytnost kvalifikovaného dohledu, vzhledem k velmi náročnému procesu přípravy a dávkování potravin. Druhý posudek posudkové komise MPSV se s uvedenou argumentací nikterak nevypořádal. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí tuto otázku rovněž pominul, když pouze mechanicky převzal závěry obou posudků. Tím, že se rozhodnutí žalovaného (ani jeho podklad, tj. druhý posudek posudkové komise MPSV) nevypořádalo s argumentací žalobce o potřebě kvalifikovaného dohledu při vykonávání volnočasových aktivit, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění a nemůže tak při soudním přezkumu obstát.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že u osob žalobcova věku je jistě standardem, že volnočasové aktivity vykonává pod dozorem dospělé osoby. Pro účely posouzení, zda uvedenou činnost zvládá, je však třeba přihlédnout k míře dohledu, který je v jeho případě nezbytný. Pakliže je pro zvládání volnočasových aktivit žalobcem nezbytný **kvalifikovaný** (zvláště náročný) dohled, ke kterému jsou třeba osoby se specifickými znalostmi či dovednostmi, nelze hovořit o tom, že žalobce danou potřebu zvládá. Konečně, právě pro takové situace je příspěvek na péči konstruován, aby z něj bylo možno finančně zajistit činnosti (např. právě kvalifikovaný dohled), bez kterých by příjemce nemohl některé potřeby zvládat. Opačný závěr by vedl k absurdní situaci, kdy odejmutí příspěvku se zdůvodněním, že žadatel pod dohledem danou potřebu zvládá, by mělo za následek její následné nezvládání a v konečném důsledku opětovné přiznání příspěvku, přičemž tento cyklus by se neustále opakoval. V posuzovaném případě přitom není rozhodné, je-li tento kvalifikovaný dohled poskytován placeným profesionálem, či rodinným příslušníkem, který kvůli němu omezí svou výdělečnou činnost.

Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu, zejména posoudil otázku, jak náročný dohled nad žalobcem je potřeba pro zvládání jeho volnočasových aktivit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová